📋 תיאטרון צלליות: איך הדמות שלנו גדלה? – אור, צל וקו מתאר (כיתה ב')

כיתה ב' | 🎨 אומנות | 45 דק' | מערך שיעור למורה · לפי מעגל הלמידה

מטרה מרכזית: התלמידים/ות יסבירו, על סמך מדידה בספירת משבצות בטבלת השוואה, כיצד המרחק בין בובת הצל לפנס משפיע על גודל הצללית על המסך, וישתמשו בכלל שגילו כדי להגדיל או להקטין דמות בסצנה קצרה בתיאטרון צלליות.

מטרות אופרטיביות:

- התלמידים/ות יחלקו לשלוש קבוצות לפי מעבר האור דרכם (אור עובר – שקוף, קצת אור עובר – עמום, אור לא עובר – אטום), על פי בדיקה מעשית עם פנס.
- התלמידים/ות ינסחו השערה ואחר כך ימדדו את גודל הצללית של בובה בשלושה מרחקים מהפנס בספירת משבצות, וירשמו את המספרים בטבלת השוואה.
- התלמידים/ות ישוו את שלוש המדידות וינסחו בעל פה כלל: ככל שהבובה קרובה יותר לפנס – הצללית על המסך גדולה יותר.
- התלמידים/ות יתכננו ויציגו בקבוצה סצנה קצרה בתיאטרון צלליות, שבה הם מגדילים דמות בכוונה באמצעות קירוב הבובה לפנס, וינמקו את הבחירה.

עיגון בתוכנית הלימודים: אומנות, בית הספר היסודי, כיתה ב': יצירה בתיאטרון צלליות – צללית, צורה וקו מתאר, ובחינה משותפת בדיאלוג של אמצעי היצירה (אור, מרחק, חומר) ושל הפרשנות שלהם בסיפור. קישור למדע וטכנולוגיה: מקור אור, צל, חומרים אטומים, עמומים ושקופים.

> „התוכנית מעודדת הוראה משתפת המבוססת על דיאלוג ועל סובלנות לריבוי דעות ופתרונות. הוראה המבוססת על דיאלוג תאפשר בחינה רחבה של נושאים, אמצעים ופרשנויות."

מקור: משרד החינוך – תוכנית הלימודים באומנות ליסודי – https://pop.education.gov.il/tchumey_daat/visual-art/elementary/pedagogy-of-visual-art/curriculum/

ידע קודם: היכרות יומיומית עם צל (הצל שלנו בחצר, צלליות ידיים על הקיר). · ספירת עצמים עד 50 לפחות והשוואת מספרים (גדול מ-, קטן מ-). · שימוש במילים קרוב / רחוק, גדול / קטן. · היכרות עם המושג קו מתאר מציור ומגזירה בשיעורי אומנות קודמים.

מושגים: מקור אור · צל · צללית · קו מתאר · אטום · עמום · שקוף · השערה · טבלת השוואה

חומרים: כרטיסיית החקר האישית מהעמוד ("תחנת הצללים המסתוריים"): משימת מיון החומרים, השערה, טבלת ספירת משבצות ושאלות הסיכום – כפי שכתבה נעמי מועלם · פנס לד אחד לכל קבוצה · סדין או קיר לבן ודף משבצות גדול מודבק על הקיר לכל קבוצה · נייר שקוף, נייר אפייה, ניילון שקוף, קרטון, פקק וספר למיון · בובות צל מקרטון מקופסאות משומשות, שנגזרו מראש במכונת החיתוך מציורי התלמידים/ות, מחוברות למקלות ארטיק · סרט הדבקה צבעוני לסימון שלושה מרחקים על השולחן (קרוב / באמצע / רחוק) · טושים מחיקים לשרטוט קו המתאר של הצללית · כרטיסי יציאה מודפסים עם ניקוד · שלט קריטריוני הצלחה על הלוח, עם ניקוד ואייקונים

בטיחות: עובדים רק עם פנסי לד. לא מכוונים את האור לעיניים של חברים וחברות. מחשיכים את הכיתה חלקית בלבד ומשאירים מעברים פנויים. את גזירת הקרטון עושה המורה מראש במכונת החיתוך – התלמידים/ות אינם משתמשים בכלי חיתוך חדים. מקלות הארטיק מוחזקים כלפי מטה.

הלימה: מטרה – פעילות – עדות

מטרה	פעילות	עדות להשגה
מיון חומרים לפי מעבר האור (שקוף, עמום, אטום)	התנסות: בדיקת כל חומר מול הפנס ומיון בכרטיסייה (משימה 1)	משימה 1 בכרטיסייה ממוינת נכון: קרטון, פקק וספר – אור לא עובר; נייר אפייה – קצת אור עובר; נייר שקוף וניילון – אור עובר
ניסוח השערה ומדידת גודל הצללית בשלושה מרחקים	התנסות: כתיבת השערה (משימה 2), שרטוט קו המתאר וספירת משבצות בשלושה מרחקים מסומנים (משימה 3)	משימה 2 מולאה לפני המדידה; בטבלה רשומים שלושה מספרים התואמים לשרטוטים על דף המשבצות
השוואת המדידות וניסוח כלל	המשגה: השוואת הטבלאות של הקבוצות, ניסוח הכלל בהוראה מפורשת (אני מדגימה – נעשה יחד – עכשיו לבד)	כל קבוצה אומרת את הכלל ומצביעה על המספרים בטבלה שמוכיחים אותו; עמודת המסקנה בטבלה מולאה
תכנון והצגת סצנה שבה מגדילים דמות בכוונה, עם נימוק	יישום: סצנה של כ-30 שניות מאחורי הסדין	תצפית המורה בדף תיעוד: האם הקבוצה קירבה בובה בכוונה ברגע המתאים בסיפור והסבירה מדוע; כרטיס היציאה

מהלך השיעור

1. פתיחת המעגל – איתור ידע קודם **5 דק'**	*עוררות סקרנות ואיתור ידע קודם על אור וצל* 1. מחשיכה מעט את הכיתה, מדליקה פנס לד על הקיר הלבן ויוצרת בידיים צללית של כלב. 2. קוראת בקול את הסיפור על מנחם ועליזה מתוך הכרטיסייה. 3. שואלת: "מה צריך כדי שיהיה צל?" 4. מזמינה שניים–שלושה תלמידים/ות ליצור בידיים צללית של חיה, ושואלת: "איך כלב קטן נהיה ענק?" 5. אומרת: "היום נגלה את הסוד בעצמנו. לפני שנבדוק – כל אחד ואחת ישערו." **התלמידים:** יוצרים/ות צלליות ידיים על הקיר. · עונים/ות מה צריך כדי שיהיה צל ומעלים/ות רעיונות ראשונים. **תשובות צפויות:** • תשובה צפויה: "צריך אור וצריך יד." ← המורה: "נכון. נקרא לאור הזה מקור אור. ומה היד עושה לאור?" • תפיסה שגויה: "הצל הוא כמו מראה של היד." ← המורה: "בואו נבדוק: האם רואים בצל את הצבע של היד? את הציפורניים? מה בכל זאת רואים?" (רק את קו המתאר)
2. התנסות **12 דק'**	*התנסות: מיון חומרים לפי מעבר האור, ניסוח השערה ומדידת גודל הצללית בשלושה מרחקים – לפני הגדרת המושגים* 1. מחלקת את הכיתה לקבוצות של 4 עם תפקידים: מחזיק/ה פנס, מחזיק/ה בובה, משרטט/ת, סופר/ת. 2. מנחה: "שימו כל חומר מול הפנס. הסתכלו על הקיר. מה רואים? מיינו בכרטיסייה במשימה 1." 3. אחרי כ-4 דקות: "עכשיו כתבו השערה במשימה 2: מה יקרה לצל כשנקרב את הבובה לפנס? למה?" 4. מדגימה פעם אחת: הבובה על הסימון הקרוב, משרטטת עם טוש את קו המתאר של הצללית על דף המשבצות, וסופרת משבצות שלמות. 5. מסתובבת בין הקבוצות ושואלת: "איפה הבובה עכשיו? כמה משבצות ספרתם? מה שמתם לב?" **התלמידים:** מאירים/ות דרך כל חומר וממיינים/ות: אור עובר / קצת אור עובר / אור לא עובר. · כותבים/ות השערה ("אני משער/ת ש... כי...") לפני המדידה. · מחזיקים/ות את הבובה בשלושה מרחקים מסומנים, משרטטים/ות את קו המתאר, סופרים/ות משבצות ורושמים/ות בטבלה. **תשובות צפויות:** • תשובה צפויה: "דרך הקרטון לא עובר אור, יש צל כהה. דרך נייר האפייה יש צל חלש." • תפיסה שגויה: "כשהבובה רחוקה מהפנס הצל יותר גדול, כי הוא יותר רחוק." ← המורה לא מתקנת בשלב הזה: "זו השערה. רשמו אותה, ותבדקו בעזרת המשבצות אם היא נכונה." • תפיסה שגויה: "לניילון השקוף אין צל בכלל." ← המורה: "הסתכלו טוב בקצוות. מה רואים? כמה אור עובר?"
3. המשגה **10 דק'**	*הגדרה והמשגה: מקור אור, צל, אטום / עמום / שקוף, וניסוח הכלל על המרחק והגודל מתוך הנתונים* 1. הגדרה מתוך המיון: "חומר שאור לא עובר דרכו – נקרא אטום. חומר שקצת אור עובר דרכו – עמום. חומר שכמעט כל האור עובר דרכו – שקוף. צל נוצר כשחפץ אטום חוסם את האור ממקור האור." (כותבת על הלוח עם דוגמה מהמיון ליד כל מילה) 2. אני מדגימה: מעתיקה ללוח את הטבלה של קבוצה אחת ואומרת בקול: "קרוב – 30 משבצות, באמצע – 14, רחוק – 6. 30 הוא המספר הכי גדול. הוא שייך לקרוב. אז כשהבובה קרובה – הצל הכי גדול." 3. נעשה יחד: מעתיקה טבלה של קבוצה שנייה ושואלת את הכיתה: "איזה מספר הכי גדול? לאיזה מרחק הוא שייך? ואיזה הכי קטן?" – הכיתה עונה במקהלה. 4. עכשיו לבד: "כל קבוצה – הסתכלו בטבלה שלכם. האם היא אומרת אותו דבר? כתבו מסקנה בעמודה האחרונה." 5. מנסחת עם הכיתה את הכלל על הלוח: "ככל שהבובה קרובה יותר לפנס – הצללית גדולה יותר. ככל שהיא רחוקה יותר – הצללית קטנה יותר." 6. מוסיפה מושג מעולם האומנות: "הצורה הכהה על המסך נקראת צללית. רואים בה רק את קו המתאר – לכן באומנות הצללים חשוב לגזור קו מתאר ברור." 7. שואלת שאלת נימוק: "למה הבובה הקרובה עושה צל גדול?" **התלמידים:** משווים/ות בין המספרים בטבלאות של הקבוצות. · כותבים/ות מסקנה בעמודה האחרונה בטבלה. · בודקים/ות אם ההשערה שלהם התאימה למדידה ומסמנים/ות ✓ או ✗ ליד ההשערה. **תשובות צפויות:** • תשובה צפויה: "כשהבובה קרובה לפנס, היא מסתירה יותר אור, אז הצל גדול." ← המורה: "יפה. הבובה חוסמת חלק גדול יותר מהאור שיוצא מהפנס." • תפיסה שגויה: "הבובה עצמה גדלה." ← המורה מניחה את הבובה ליד דף המשבצות ומראה שגודלה לא השתנה: "הבובה נשארה אותה בובה. רק הצללית השתנתה." • תפיסה שגויה: "ההשערה שלי לא נכונה – אז טעיתי." ← המורה: "השערה היא ניחוש חכם לפני בדיקה. בדקתם וגיליתם – זה בדיוק מה שחוקרים עושים." **שאלות מסדר חשיבה גבוה:** • נימוק: למה הצל גדל כשהבובה קרובה לפנס? • השוואה והכללה: האם כל הקבוצות קיבלו אותו דבר? מה משותף לכל הטבלאות?

4. יישום – ביצועי הבנה **12 דק'**	*ביצוע הבנה בהקשר חדש: שימוש מכוון בכלל המרחק והגודל ובקו המתאר לשם סיפור בתיאטרון צלליות* 1. מציגה את המשימה: "בסיפור שלכם דמות אחת צריכה להיראות ענקית, כמו הכלב של מנחם. תכננו מתי היא גדלה ואיך תעשו את זה." 2. נותנת לכל קבוצה 2–3 בובות צל שנגזרו מראש במכונת החיתוך, כולל בובה עם "חלונות" קטנים. 3. מעמידה פנס קבוע מאחורי הסדין ומזכירה: "הפנס לא זז. רק הבובות זזות." 4. נותנת 6 דקות לתכנון ולתרגול ו-6 דקות להצגות של כ-30 שניות לכל קבוצה (שלוש–ארבע קבוצות מציגות היום, השאר בשיעור הבא). 5. אחרי כל הצגה שואלת את הקהל: "מתי הדמות גדלה? מה הם עשו כדי שזה יקרה?" 6. מתעדת בדף תצפית: האם הקבוצה הגדילה דמות בכוונה והסבירה איך. **התלמידים:** מתכננים/ות סצנה קצרה ומחליטים/ות באיזה רגע לקרב בובה לפנס. · מציגים/ות מאחורי הסדין ומסבירים/ות לקהל מה עשו. · צופים/ות ומזהים/ות את רגע ההגדלה. **תשובות צפויות:** • תשובה צפויה: "כשהדרקון כועס, נקרב אותו לפנס והוא יהיה ענק." • תפיסה שגויה: הקבוצה מזיזה את הפנס במקום את הבובה ומקבלת תוצאה לא ברורה. ← המורה: "מה שינינו? בניסוי שינינו רק דבר אחד – את המקום של הבובה. נסו שוב כך." • תצפית: הבובה עם ה"חלונות" – "יש נקודות אור בתוך הצל!" ← המורה: "למה? מה עובר דרך החורים?" **שאלות מסדר חשיבה גבוה:** • העברה להקשר חדש: איך תגרמו לדמות להיראות רחוקה מאוד, כאילו היא בקצה העולם? • הערכה: איזו קבוצה הגדילה דמות בצורה הכי ברורה? מה היא עשתה שעזר לנו להבין את הסיפור?
5. סגירת המעגל – הערכה וסיכום **6 דק'**	*סיכום, רפלקציה וכרטיס יציאה הבודק את המטרה המרכזית* 1. מבקשת מתלמיד/ה אחד/ת לומר את הכלל בלי להסתכל בלוח. 2. שואלת את שאלת הסיכום מהכרטיסייה: "איך השתמשנו במה שגילינו על צל כדי לספר סיפור?" 3. מחלקת כרטיס יציאה ומקריאה אותו בקול לכל הכיתה. 4. מצביעה על שלט קריטריוני ההצלחה: "סמנו לעצמכם – מה אני כבר יודע/ת?" **התלמידים:** עונים/ות בעל פה על שאלת הסיכום. · ממלאים/ות כרטיס יציאה (סימון ומשפט קצר או ציור). · מסמנים/ות ✓ ליד קריטריוני ההצלחה בכרטיסייה. **תשובות צפויות:** • תשובה צפויה: "קירבנו את הבובה לפנס כדי שהדמות תיראה גדולה ומפחידה בסיפור." • תפיסה שגויה בכרטיס: "אגדיל את הבובה." ← המורה רושמת את השמות לתרגול חוזר ממוקד בשיעור הבא. **כרטיס יציאה:** הבובה רחוקה מהפנס והצל קטן. מה תעשו כדי שהצל יהיה גדול? למה? • התלמיד/ה בוחר/ת לקרב את הבובה לפנס (ולא להגדיל את הבובה או להזיז את המסך). • התלמיד/ה מנמק/ת: הבובה קרובה לפנס ולכן חוסמת יותר אור. • התלמיד/ה משתמש/ת לפחות במילה אחת מהמושגים: פנס / מקור אור, צל, קרוב. בשיעור השני של היחידה: תלמידים/ות שבחרו נכון עם נימוק – מתכננים/ות דמות שהצללית שלה "משנה צורה"; תלמידים/ות שבחרו נכון בלי נימוק – מבצעים/ות שוב את המדידה בשני מרחקים בליווי המורה ומשלימים/ות את המשפט "הצל גדל כי..."; תלמידים/ות שבחרו להגדיל את הבובה – מודדים/ות אותה בובה בשני מרחקים ומשווים/ות את הבובה עצמה לצללית. אחר כך כל הקבוצות בונות בובות ומשלימות את ההצגות.

התאמה לשונות

תמיכה	• דף מדידה שבו שלושת המרחקים מסומנים מראש בצבעים (ירוק – קרוב, צהוב – באמצע, כחול – רחוק), זהים לסימוני סרט ההדבקה על השולחן. • בנק מילים עם אייקונים ועם ניקוד: קרוב, רחוק, גדול, קטן, אור, צל. • משימה מפורקת: במקום לספור משבצות – מסמנים/ות בכל מרחק אם הצל "גדול / בינוני / קטן" בעזרת שלושה ריבועים בגדלים שונים, ורק אחר כך סופרים/ות ושורה אחת עם המורה. • משפט פתיחה כתוב להשערה: "אני משער/ת שכשהבובה קרובה, הצל יהיה ___ כי ___."
ליבה	• ביצוע מלא של הכרטיסייה: מיון, השערה, מדידה בשלושה מרחקים, מסקנה, ושימוש מכוון בכלל בהצגה.
העשרה	• לבדוק מה קורה לצללית כשמזיזים את הפנס הצידה (הפנס זז, הבובה במקום), ולהסביר למה הצללית נמתחת. • לתכנן דמות שהצללית שלה "משנה צורה" (למשל ביצה שהופכת לאפרוח) בעזרת סיבוב הבובה או "חלונות" שנגזרו בה, ולהסביר איך האור יוצר את השינוי. • להשוות בין צללית של בובה מקרטון (אטום) לבין בובה מנייר אפייה (עמום) ולהחליט איזו מתאימה לדמות של רוח או חלום בסיפור – ולנמק.

מחוון

- מיון: החומרים מוינו נכון לשלוש הקבוצות (אטום, עמום, שקוף) על סמך בדיקה עם פנס.
- מדידה ותיעוד: השערה נכתבה לפני המדידה; בטבלה רשומים שלושה מספרים התואמים לשרטוטי קו המתאר.
- ניסוח כלל: התלמיד/ה אומר/ת את הכלל ומוכיח/ה אותו בעזרת המספרים בטבלה.
- יישום יצירתי: בהצגה הקבוצה מגדילה דמות בכוונה ברגע המתאים בסיפור ומסבירה איך עשתה זאת.

רב-תחומיות

- מדע וטכנולוגיה: התלמידים/ות בודקים/ות מעשית את מעבר האור דרך חומרים, ממיינים/ות לאטום / עמום / שקוף ומגלים/ות שצל נוצר כשחפץ אטום חוסם את האור. בניסוי משנים רק גורם אחד – מקום הבובה – והפנס והמסך נשארים במקום.
- מתמטיקה: התלמידים/ות סופרים/ות משבצות כדי לכמת את גודל הצללית, רושמים/ות מספרים בטבלה ומשווים/ות ביניהם (גדול מ-, קטן מ-). ההשוואה המספרית היא הבסיס לניסוח הכלל.
- שפה: התלמידים/ות מספרים/ות סיפור קצר בעל פה בהצגה, ומנסחים/ות השערה ומסקנה במבנה של סיבה ותוצאה ("... כי ...").

🎨 אומנות · כִּיתָּה ב' · כַּרְטִיסִיַּית חֵקֶר אִישִׁית

🔦 תֵּיאַטְרוֹן צְלָלִיּוֹת: אוֹר וְצֵל

🧭 תַּחֲנָה: תַּחֲנַת הַצְּלָלִים הַמִּסְתּוֹרִיִּים

שֵׁם: ..... תַּאֲרִיךְ: .....

✉️ **שָׁלוֹם תַּלְמִידִים יְקָרִים!**

בָּעֶרֶב הָיְיתָה הַפְסָקַת חַשְׁמַל בַּבַּיִת שֶׁל מְנַחֵם.

אַבָּא הִדְלִיק פָּנָס, וְעַל הַקִּיר הוֹפִיעַ פִּתְאוֹם כֶּלֶב עֲנָק!

מְנַחֵם נִבְהַל לְרֶגַע – וְאָז צָחַק: זֶה הָיָה הַצֵּל שֶׁל הַיָּד שֶׁל אַבָּא.

לְמָחֳרָת סִיפֵּר לַעֲלִיזָה, וְהִיא שָׁאֲלָה: "אֵיךְ כֶּלֶב קָטָן מִיָּד נִהְיָה כָּל כָּךְ גָּדוֹל?"

שְׁנֵיהֶם הֶחְלִיטוּ לְהָקִים תֵּיאַטְרוֹן צְלָלִיּוֹת וּלְגַלּוֹת אֶת הַסּוֹד.

🔎 **אֶתְגַּר הַחֵקֶר**

כֵּיצַד מַשְׁפִּיעַ הַמֶּרְחָק בֵּין הַבּוּבָה לַפָּנָס עַל גּוֹדֶל הַצֵּל?

🎯 מְיוּמָנוּת הַשִּׁיעוּר: סִיבָּה וְתוֹצָאָה בַּמַּעֲרֶכֶת · 🧩 הַכְּלִי שֶׁלָּנוּ: טַבְלַת הַשְׁוָואָה – הַטַּבְלָה מַרְאָה לָנוּ אֶת הַמְּדִידוֹת זוֹ לְיַד זוֹ כְּדֵי לְגַלּוֹת כְּלָל, וּבֶעָתִיד נִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ בְּכָל פַּעַם שֶׁנְּשַׁנֶּה דָּבָר אֶחָד בַּנִּיסּוּי.

🧰 **הַצִּיּוּד הַנִּדְרָשׁ**

- פָּנַס לֵד
- סָדִין אוֹ קִיר לָבָן
- קַרְטוֹן מִקּוּפְסָאוֹת מְמוּחְזָרוֹת
- מַקְלוֹת אַרְטִיק
- דַּף מִשְׁבְּצוֹת גָּדוֹל
- נְיָיר שָׁקוּף, נְיַיר אֲפִיָּיה וְנַיְילוֹן

📋 **מַהֲלַךְ הַחֵקֶר**

1. **שַׁעֲרוּ: מָתַי הַצֵּל יִהְיֶה גָּדוֹל יוֹתֵר – כְּשֶׁהַבּוּבָה קְרוֹבָה לַפָּנָס אוֹ רְחוֹקָה מִמֶּנּוּ?**
2. הֵאִירוּ דֶּרֶךְ כָּל חוֹמֶר (נְיָיר שָׁקוּף, נְיַיר אֲפִיָּיה, קַרְטוֹן, נַיְילוֹן) וּמַיְּנוּ: יֵשׁ צֵל / צֵל חַלָּשׁ / אֵין צֵל.
3. הֶחֱזִיקוּ אֶת הַבּוּבָה בִּשְׁלוֹשָׁה מֶרְחַקִּים מֵהַפָּנָס וְשַׂרְטְטוּ אֶת קַו הַצֵּל עַל דַּף הַמִּשְׁבְּצוֹת.
4. סִפְרוּ כַּמָּה מִשְׁבְּצוֹת תּוֹפֵס הַצֵּל בְּכָל מֶרְחָק וְרִשְׁמוּ בַּטַּבְלָה.
5. הַשְׁווּ אֶת הַמִּסְפָּרִים וְכִתְבוּ מַסְקָנָה: מָה קוֹרֶה לַצֵּל כְּשֶׁמְּקָרְבִים אֶת הַבּוּבָה לַפָּנָס?

📋 טַבְלַת תַּצְפִּיּוֹת וְתִיעוּד

מֶרְחַק הַבּוּבָה מֵהַפָּנָס	מָה שִׁיעַרְנוּ	כַּמָּה מִשְׁבְּצוֹת תָּפַס הַצֶּל	מַסְקָנָה

1 מַיְּנוּ אֶת הֶחֳמָרִים.

✂ קַרְטוֹן ✂ נְיָר שָׁקוּף ✂ נְיַר אֲפִיָּיה ✂ פְּקָק ✂ נַיְילוֹן שָׁקוּף ✂ סֵפֶר

אוֹר עוֹבֵר	קְצָת אוֹר עוֹבֵר	אוֹר לֹא עוֹבֵר

2 הַשְׁעָרָה: מָה יִקְרֶה לַצֶּל כְּשֶׁנְּקָרֵב אֶת הַבּוּבָה לַפָּנָס?

אֲנִי מְשַׁעֵר/ת ש

.....

כִּי

.....

3 סִפְּרוּ מִשְׁבְּצוֹת וְכִתְבוּ מִסְפָּר.

מֶרְחָק מֵהַפָּנָס	כַּמָּה מִשְׁבְּצוֹת?

❓ שְׁאֵלוֹת חֵקֶר וְסִיכּוּם

1. אֵיךְ הִשְׁתַּמַּשְׁנוּ בְּמָה שֶׁגִּילִינוּ עַל צֶל כְּדֵי לְסַפֵּר סִיפּוּר?

.....

2. מָה הָיִיתִי מְשַׁנֶּה בַּבּוּבָה שֶׁלִּי כְּדֵי שֶׁהַצֶּל שֶׁלָּהּ יִהְיֶה בָּרוּר יוֹתֵר?

.....

הַיָּדַע שֶׁלָּמַדְתִּי הַיּוֹם הוּא _____

חוֹתֶמֶת פִּיצוּחַ!
אִישּׁוּר הַמַּדְרִיכָה